

1876

Τὸ Ἐπιτομιακόν, καίτοι λαβὸν τὸν προϋπολογισμόν, περιέχοντα τοὺς μισθοὺς τῶν πρέσβων, ἀνέβαλλεν ὁμῶς, διὰ λόγους ὑπηρεσίας, ἢ ἀγνοῶ διὰ τίνας, τὸν διορισμὸν αὐτῶν, καὶ λίαν ἀνώμαλος ἦν ἡ θέσις μου ἐν Βερολίῳ, διότι, μὴ λαβὼν καὶ μὴ δοὺς ἀνακλητήρια, ἐθεωρούμην ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἐν ἐνεργείᾳ Πρέσβυς διατελῶν, κατὰ δὲ τὰς πρὸς ἐμὲ διαταγὰς τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἤμην πεπαυμένος, δι' ὃ καί, οὐ μόνον ἀπουσίαζον, ὅσον ἐδυνάμην περισσότερον, τοῦ Βερολίνου, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπισήμους συναναστροφὰς οὐδόλως ἐνεφανίζομην, καὶ αὐτὰς ἀπέφευγον τὰς ἰδιωτικὰς, ἵνα μὴ ἔχω ν' ἀπαντῶ εἰς στενοχωρούσας με ἐρωτήσεις.

Οὕτω τῇ 7)19 Φεβρουαρίου, ἐσπιάζουσα ἡ Πριγκίπισσα Ἀντωνίου Ράδζιβιλ, ἔδιδε χορὸν παιδίων, καί, ἀσθενούσης τῆς συζύγου μου, προσεκάλεσεν ἐμὲ μετὰ τῶν θυγατέρων μου. Μὴ θελήσας δ' ἐγὼ νὰ τὰς στεροῦμαι τῆς ἐπιτάκτου ταύτης διασπεδάσεως, καὶ φρονῶν ὅτι θὰ ἦτο παιδίων μόνον συναναστροφή, ἐπῆγα, ἀλλ' εὗρον πλῆθος προσκεκλημένων, οἵτινες, μετὰ τὰ παιδιά, αὐτοὶ ἐχόρευσαν, καὶ τοῦτο μὲ ἠνάγκασε νὰ κρύπτομαι ἐν γωνίαις καὶ παραβύστοις, καὶ ὡς τις ὑπηρέτης νὰ μένω μακρὰν τῆς συναναστροφῆς. Ἐχορύφωσε δὲ τὴν δυσχέρειαν τῆς θέσεως μου ἡ αἰφνιδία ἀφίξις τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἄμα τὸν εἶδον εἰσερχόμενον, ἐκρύβην ὀπίσω τῆς θύρας· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μὲ ἀνεκάλυψε καὶ ἐλθὼν πρὸς ἐμέ, μὲ ἠρώτησεν, ἂν διαμένω ἔτι ἀγνωστος (incognito) ἐν Βερολίῳ, καὶ τῷ ὁμολόγησα ὅτι οὕτως ἔχει, δι' ὃ καὶ παρεκάλουν τὴν Α. Μ. νὰ μὴ εἰπῇ εἰς τίνα ὅτι μὲ εἶδεν, ὃ καὶ μοὶ ὑπεσχέθη γελῶν.

Ὅμοίως ἀπέσχον καὶ τῆς ἐτησίᾳς τελετῆς τῶν παρασήμων, εἰς ἣν ἐδικαιούμην νὰ παρευρεθῶ, ὡς ἔχων Πρωσσικὸν παράσημον, καὶ καθ' ἣν 1500 παράσημα ἀπένειμεν ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Ἐγραψα δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἐπιτομιακόν, ἀπαντῶν, καὶ λέγων ὅτι, ἂν ἡ ἀνάγκη, καὶ δικαστικῶς θ' ἀπαιτήσω τοὺς μισθοὺς μου

μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐπαύθη, ἀποκρούων δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ κ. Τρικούπη, καθ' ἣν δὲν ἐδικαιούμεθα εἰς μισθοδοσίαν, ὡς δεχθέντες θέσιν, εἰς ἣν ἡ κυβέρνησις δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ μᾶς διορίσῃ. Φυσικῶς τῷ λόγῳ ἡ ἔποψίς μου ἐθεωρήθη ὡς μόνη ὀρθὴ καὶ ἐνεκρίθη. Καὶ εἰς τὸν υἱόν μου δ' ἔγραψα νὰ εἰπῇ τῷ Κουμουνδούρῳ ὅτι ἔπρεπεν ἢ νὰ μὲ διορίσῃ ἢ νὰ μὲ παύσῃ ὀριστικῶς, διότι ἡ ἐκκρεμὴς αὕτη θέσις, ἀνυπόφορος δι' ἐμέ, ἦν καὶ εἰς τὰ ἔθνικὰ συμφέροντα ἐπιβλαβεστάτη. Παρετάθη ὅμως αὕτη, οὐχ ἦττον, μέχρις Ἀπριλίου.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους μ' ἐπεσκέφθη ὁ Δανιὴλ Σάνδερς, ὁ ἰδίως περὶ τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν καὶ ὀρθογραφίαν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν ἀσχολούμενος, καὶ τὸν ἐμὸν Κουτρούλην πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἄλλα διάφορα μεταφράσας. Μοὶ ἐφάνη δὲ συμπαθέστατος, ἡμῖν τοῦλάχιστον, διὰ τὰ φιλελληνικά του αἰσθήματα μᾶλλον, ἢ διὰ τὴν ἀγγίνοιαν καὶ τὴν εὐθυκρισίαν του.

Τῆ 10)22 Ἰανουαρίου, μετὰ τοῦ ἐν Βερολίῳ σπουδάζοντος νέου ἱατροῦ Παγόνη, ἐπεσκέφθη τὸ Νοσοκομεῖον, οὗ προΐστατο ὁ ἐπισημότετος ἐν τοῖς ἱατροῖς Λαγγεβέκ, καὶ ἰδίως μοὶ ἐσυστήθησαν ἐκεῖ τὰ κινητὰ νοσοκομεῖα (barraks), τὰ ὑπὸ διαφόρους ἀπόψεις λίαν ἀξιοσύστατα, καὶ ὡς εὐχρηστα καὶ εὐκόλως ἰδρυόμενα πανταχοῦ, καὶ ὡς ὀλιγοδάπανα, καὶ ὡς ὑγιεινά, διότι διαπνέονται πανταχόθεν. Εἶχον δ' αὖθις ἀφορμὴν νὰ ἰδῶ αὐτά, ἔτι μᾶλλον ἐμπεριστατωμένως, καὶ ἐν Λειψία.

Μετ' οὗ πολὺ αἱ ἐξ Ἀθηνῶν ἐπιστολαὶ καὶ ἐφημερίδες ἤρξαντο λέγουσαι, ὅτι αἱ Πρεσβεῖαι ἀνιδρῦθησαν, καὶ ὅτι ὁ ἀναδιορισμὸς μου προσεχέστατα θὰ μοὶ σταλῇ, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐστέλλετο πάντοτε, ἴσως καὶ διότι ὁ Βασιλεύς, ὡς εἶπεν εἰς τὸν υἱόν μου Ἀλέξην, μ' ἐνόμιζε πλούσιον. Μεταξὺ δὲ τῶν πεμπομένων μοι τότε ἐφημερίδων διεκρίνετο ἐπὶ ἀκρατεστάτῳ δημοκρατισμῷ ὁ Αἰών, ὅστις ἐκήρυττεν ὅτι ἡ Ἑλλὰς οὐδενὸς (ἐννοῶν τὸν Βασιλέα) ἔχει ἀνάγκην.

Θλιβερὰ εἶδησις δι' ἐμέ ἦλθε κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἰανουαρίου, ἡ τοῦ θανάτου τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, Ἰωάν-

νου Δελιγιάννη, ὅστις ἦν, μετὰ τοῦ προαποθανόντος ἀδελφοῦ του Πέτρου, ὁ ἀρχαιότερος καὶ πλησιέστερος φίλος μου ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὄν, ὅτ' εἶχον ἔλθῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, εἶχον προσλάβῃ ὡς Γενικὸν Γραμματέα. Καὶ ἀληθῶς μὲν δὲν μοὶ ἀπέδωκε τὰ ἴσα, ὡς Ὑπουργός, προβιβάζων τὸν υἱὸν μου Ἀλέξην κατὰ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἀσθένειαν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ εἰς τὰς περιστάσεις, αἵτινες τὸν ἐπίεσαν.

Τῇ 9)21 Φεβρουαρίου τηλεγράφημα τοῦ Ὑψηλάντου μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἦν εἰς Βιέννην τὴν ἐπαύριον, καὶ μὲ προσεκάλει νὰ ἔλθω εἰς ἀπάντησίν του. Ἀπῆλθον λοιπὸν αὐθιμερόν. Τῇ ἐπιούσῃ δέ, περὶ τὰς 3 1/2, ἤμην εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αὐστρίας, ἔνθα ἄμαξα τοῦ Ὑψηλάντη, παραλαβοῦσά με εἰς τὸν σταθμὸν, μ' ἔφερεν εἰς τὸ σὺ πολὺ τῆς Πρεσβείας ἀπέχον ξενοδοχεῖον Tegethof, καὶ ἐκείσε ἀγγρόνως καὶ ὁ Βραΐλας, ἀπερχόμενος εἰς ἦν αὐτὸς εἶχεν ἡδη διαρρηθῆ νέαν θέσιν εἰς Λονδῖνον. Εἰς δὲ τὸ γεῦμα παρ' Ὑψηλάντη, καὶ ἡ κυρία δὲν παρευρέθη, οὐσα ἀσθενής καὶ ἀνεήλικη, παρεστήν ὁμοίως, ὡς ἡ ἐθιμοταξία τοῦ οἴκου ἀπῆται βοηγημάτων (en frac)! Τὴν ἐπαύριον δὲ πρωτὶ, ἐπανελθὼν εἰς τὸν Ὑψηλάντου, εὔρον αὐτὸν περιστοιχισμένον ὑπὸ ὑπηρετῶν βοηθούντων εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του. Ἐγνωρίσθην δὲ παρ' αὐτῷ καὶ μετὰ τοῦ Πρέσβεως τῆς Σβεκίας, κ. Πίπερ, συγγενοῦς τοῦ Ρόζεν, καὶ τῇ 12)24 συνεγευμάτισα ἐκεῖ καὶ μετὰ τοῦ Πρέσβεως τῆς Ρωσσίας, κ. Νοβικόφ, καὶ τῆς κυρίας του, ἣτις μοὶ εἶπεν ὅτι ἄλλοτε, ὅτε ἦν ἐπὶ βραχὺν χρόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, μ' ἐνόμιζε, δὲν ἠξεύρω διατί, κακόν.

Εἶχον δὲ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα μακρὰς συνδιαλέξεις καὶ μετὰ τοῦ Βραΐλα καὶ μετὰ τοῦ Ὑψηλάντου, καὶ αἱ κυριώτεραι πληροφορίαι, ἃς ἐξ αὐτῶν ἐπορίσθην, ἦσαν ὅτι, ὁ τὴν ἀντιρωσικὴν καὶ ἀντισλαβικὴν πολιτικὴν πρὸ πάντων ὑποστηρίζων παρὰ τῷ Βασιλεῖ, ἦν ὁ Βαλαωρίτης, ὅστις, ἀπελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπρότεινε συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν τῷ Χαλίλ ἐπὶ ὄρω παραχωρήσεως μέρους τῆς Θεσσαλίας, ἐφ' ᾧ ἐγέλασεν ὁ Χαλίλ. Ὅτι, κατὰ τὸ 1867, συνωμολογήθη, διὰ τοῦ Ζάνου, συμμαχία μετὰ Σερβίας, ὑπογραφεῖσα ὅτε ὁ Βασιλεὺς ἦν ἐν Βερο-

λίνω, μετὰ ταῦτα δ', ὅτι, αὐτὸς ὁ Ὑψηλάντης ἠθέλησε νὰ διενεργήσῃ συνθήκην μετὰ τοῦ Καρόλου τῆς Ρωμανίας, ἀλλ' οὗτος, στέρξας τὸ πρῶτον, μετεμελήθη κατόπιν, καὶ ἡ ἐνέργεια ἐγένετο τοῖς Τούρκοις γνωστή, δι' ὃ καὶ ὁ Βαλαωρίτης, τότε Ὑπουργός, ἀπήτησε νὰ ζητήσῃ ὁ Ὑψηλάντης συγγνώμην, ὡς ἐνεργήσας αὐτογνωμόνως· οὗτος ὁμως ἠρνήθη καὶ ἐζήτησε τὴν παραίτησίν του, ἣν ὁμως ὁ Βασιλεὺς δὲν τῷ ἔδωκεν. Ἡ Σερβία δέ, σύμφωνα πρὸς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις, ὡς μ' ἐπληροφόρησαν, ἔπεμψέ τινα εἰς Ἀθήνας νὰ προτείνῃ νέαν συνθήκην, ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀπεποιήθη νὰ προσδεθῇ εἰς εἰρηνικὴν πολιτικὴν. Ὡς δ' ἀντελήφθην, τῶν συνδιαλέξεων τούτων μοὶ ἐφάνη καλῶς μὲν πεπληροφορημένος ὁ Ὑψηλάντης, καὶ ἐκ πηγῶν ἀρνούμενος, ἀλλὰ συγχρόνως μεγαλοποιῶν μᾶλλον καὶ πρὸς ἔξογκῶν καὶ φαντασιωδῶς συναρμολογῶν τὰ συμπεράσματα.

Τῇ 13)25 ἐπεσκέφθην τὸν πρέσβην τῆς Βαυαρίας, ποτὲ ἐν Ἑλλάδι χρηματίσαντα κ. Braun, ὅστις, ὡς καὶ ἡ σύζυγός του, μετὰ πολλῆς χαρᾶς μ' ἐπανέβλεπον μετὰ 52 ἄλλ' ἔτη, ἐφ' ὧν δὲν εἶνε παράδοξον ὅτι ἀμφοτέροι εἶχον γηράσῃ. Τὴν αὐτὴν δ' ἡμέραν μετὰ τῆς συζύγου τοῦ Ἀκολούθου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, τῆς χαριεστάτης κυρίας Σκουζέ, ἐπεσκέφθην τὸ ζωγραφικὸν Μουσεῖον τῆς Βελβεδέρης, καὶ τὸ ἑσπέρας, εἰς τὸ Θέατρον τῶν μελοδραμάτων, εἶδον, ἐν ἄλλοις, τὸ «Στρατόπεδον τοῦ Βαλλενστέϊν» τοῦ Σίλλερ, λαμπρότατα καὶ χαρακτηριστικώτατα παριστώμενον. Ἐγεύθην δὲ καὶ παρὰ τῷ Πρέσβει τῆς Ὀλλανδίας, Zuylen, ἀδελφῷ τοῦ ἐν Παρισίοις ποτὲ συναδέλφου καὶ φίλου μου.

Νεώτεραι δὲ πάλιν ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀθηνῶν, πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Πρεσβείας, ἀνήγγελλον, ὅτι ὁ Ζαΐμης, φοβούμενος μὴ ὁ Κουμουνδοῦρος ἐκλέξῃ πάντας τοὺς Πρέσβεις ἐκ τῶν φίλων του, ἀπήτησε νὰ μὴ διορισθῶσιν ἀλλαχοῦ τοιοῦτοι, ἀλλὰ νὰ μείνωσιν ὡς Ἐπιτετραμμένοι οἱ γραμματεῖς.

Τῇ 16)28 Φεβρουαρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν Ῥίγγ, εἰσῆλθον εἰς καφφενεῖον ἵν' ἀναγνώσω ἐφημερίδας, καὶ ἡ προκαθημένη τοῦ γραφείου, εἰς ἣν ἀπετάθην ἐρωτήσας, ἂν ἦν διαθέσιμος ἢ ἦν ἠθέλον νὰ ἰδῶ, μοὶ εἶπεν ὅτι θέλει ἀμέσως πληροφορηθῆ, καὶ

εἶτα, εἰς κύριον ἐκεῖ που περιφερόμενον, παρήγγειλεν, ἀλλά, πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν, ἑλληνιστί, νὰ εὔρη καὶ μοὶ φέρῃ τὸ φύλλον. Ἐρωτήσας δ' αὐτήν, ἔμαθον ὅτι ἦτον Ἑλληνίς, ἀδελφὴ τοῦ εἰς ὃν ἀπετάθη, κ. Κουφοξύλου, ἰδιοκτῆτου τοῦ Καφφενείου.

Μετὰ τοῦ Ὑψηλάντου δ' ἐπεσκέφθη τὸν Ὑπουργὸν κ. Ἀνδράσην, ὅστις μοὶ ἐφάνη ἔχων ἀετοῦ πως ἔκφρασιν εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐδείχθη δὲ φιλοφρονέστατος πρὸς ἐμέ, καὶ περὶ τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως μοὶ εἶπεν, ὅτι ἀκολουθεῖ ὁδὸν φρόνιμον καὶ ὀρθήν, περὶ τῶν Σλαύων δ' ὅτι εἰσὶ φιλόδοξοι, ἀξιώσεις ἔχοντες ἐπεκτάσεως, ἀλλ' οὐδὲ δύναμιν κέκτηνται, ἵνα ὑπερισχῆσωσι τῆς θελήσεως τῶν Δυνάμεων, οὐδ' ὁμόνοιαν, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργήσωσι, καὶ ὅταν εἷς λέγει καφφέν, ὁ ἄλλος λέγει γάλα. «Καὶ ἑκάτερος», τῷ ἀπεκρίθη, «ἐλπίζει νὰ πῆ τὸν καφφέν ὁμοῦ μὲ τὸ γάλα». Κατῆλθον δὲ μετὰ ταῦτα παρὰ τῷ Συμβούλῳ τοῦ Ὑπουργείου κ. Hofmann, ὅστις μοὶ εἶπεν, ὅτι ἡ μόνη δυνατὴ πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης ἐν Ἀνατολῇ ἐστὶ τὸ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἐκεῖ χριστιανικὰς φυλάς, ἀφ' οὗ ἀπεδείχθη ἤδη, ὅτι ἡ Τουρκία ἀπέθανε. Μοὶ προσέθηκε δ' ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν ἔδωκε τῷ Μιδάτ πασᾶ, ὅστις τὸν ἐπεσκέφθη, εἰρηνηκωτάτας διαβεβαιώσεις. Ἐν τῷ Ὑπουργείῳ δ' ἐγνωρίσθη καὶ μετὰ τοῦ Λ. Βούχιναν, Πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας, τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Πρωσσίας Κόμητος Δένχοφ, τοῦ πρέσβεως τῆς Τουρκίας, ὅστις πρῶτος ἦλθε πρὸς ἐμέ, τοῦ τῆς Ἰσπανίας Marquis de Tetouen, καὶ τῶν τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ δ' ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπῆλθον ἐν Μεγαλοσταύρῳ αὐστριακῷ εἰς μέγαν χορὸν τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας, ὅπου ἐν ἄλλοις εἶδον τὸν Ἀνδράσην λίαν ἡσχολημένον περὶ τὴν κυρίαν Δενχόφ, καὶ ἀπήντησα τοὺς ποτὲ ἐν Παρισίοις συναδέλφους μου Μέττερνιχ.

Τῇ 18 δ' ἐγευματίσα εἰς τοῦ Πρέσβεως τῆς Ρωσσίας Νοβικόφ, ὅστις μοὶ ἔλεγεν ὅτι ὁ πανσλαβισμὸς ἐστὶν ἐπιβλαβὴς τῇ Ῥωσσίᾳ καὶ ὅτι αἱ δύο Σλαβικαὶ ἡγεμονίαι, ἡ Σερβία καὶ ἡ Βουλγαρία, θ' ἀναγκασθῶσι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν θέλησιν τῆς Εὐρώπης. Εἰς τὴν τράπεζαν δ' ἔχων παρακαθήμενον τὸν εὐμαθῆ Ρῶσον ἱερέα Ῥάγεβιτς, πολλὰ συνδιελέχθη περὶ ἐκκλησιαστικῶν

κῆς μουσικῆς μετ' αὐτοῦ, εἰπόντος μοι, ἐν ἄλλοις, ὅτι εἰς τὸ Κιέβου μοναστήριον διατηρεῖται θρησκευτικῶς ἡ ἀρχαία ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ καὶ ὅτι περὶ αὐτῆς ἔγραψεν ὁ Ραζουμόφσκη, ὅστις ἦν προϊστάμενος τοῦ ἐν Μόσχᾳ συλλόγου· καὶ περὶ τούτου ἔσπευσα νὰ γράψω εἰς Ἀθήνας, προτείνων νὰ σταλῆ ἐπιτροπὴ εἰς Κιέβον, ἣτις ν' ἀσχοληθῆ περὶ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν χειρογράφων. Εἰς τὴν τράπεζαν δὲ παρεκάθηντο καὶ τὰ παιδιά τῆς εἰς ἐμὲ περιποιητικωτάτης ἀποβάσης κυρίας Νοβικόφ, ἐν ὧραϊον κοράσιον καὶ εἷς μικρὸς υἱός, καὶ πᾶσα ἡ οἰκογένεια ὠμίλει Ἑλληνιστὶ καὶ εἶχε καὶ Ἑλληνα ὑπηρέτην.

Τῇ ἐπαύριον δὲ μετέβην εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον, καὶ ἐκεῖ ἐζήτησα καὶ συνετάχθη ἐπίσημον ἐπιτροπικὸν εἰς τὸ υἷόν μου, ἵνα λαμβάνη τὴν σύνταξίν μου καὶ τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ μελόδραμα παρευρέθην εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Λοεγγρὶν, τῆς ὀρχήστρας διευθυνομένης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Βάγνερ, ὅστις, θερμοῶς χειροκροτηθεὶς καὶ τοῖς κληθεῖς, ἰομίλησέ τινα πρὸς τὸ ἀκροατήριον. Τῇ δ' ἐπαύριον ἐπεσκέφθην αὐτὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του, ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρον.

Τῇ 21 δὲ ἦλθε πρὸς με ὁ νέος Σπ. Λάμπρος, ὅστις σπουδαιότατα εἰργάζετο εἰς τὰς βιβλιοθήκας, εἰς ἔρευναν καὶ σπουδὴν μεσαιωνικῆν Ἑλληνικῶν ποιημάτων καὶ ἐπιστολῶν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἦλθε καὶ ἔμαθον ὅτι οὐδ' ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς Βιέννην, ἀπῆλθον ἐπομένως καὶ ἐγὼ καὶ ἐπανῆλθον εἰς Βερολῖνον τῇ 22 Φεβρουαρίου (5 Μαρτίου) καὶ ἐκεῖ μὲ ὑπεδέχθη ἡ πένθιμος ἀγγελία, ὅτι ἀπεβίωσεν ἡ νεογέννητος τρίτη θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ μου Ἀριστείδου, Ἀλεξάνδρα. Ὁ ἴδιος δὲ ἀσθενής, ἐξ ἀναιμίας κατὰ Γερμανὸν ἰατρόν, ἀλλ' ὡς ὁ Εὐγένιος μετὰ τινος ἡμέρας τὸ ἀπαίσιον ἀνήγγειλε, βεβλαμμένους ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς πνεύμονας, ἀπῆλθεν εἰς Νεάπολιν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐπεράτωσε τὴν συνεργασίαν του εἰς τὸν τοπογραφικὸν χάρτην τῶν περὶ τὰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ Kaupert καὶ τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν, τῶν πεμφθέντων διὰ τὸ ἔργον τοῦτο ὑπὸ τῆς ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημίας.

Μία δὲ τῶν πρώτων φροντίδων μου, ἅμα ἐπανῆλθον εἰς Βε-

ρολῖνον, ἦν νὰ πέμψω τῷ Ὑψηλάντῃ διὰ τὸν κ. Σίναν, ἀντίγρα-
φον τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας, καὶ τοῦ νομοσχεδίου περὶ
τῆς ιδρύσεως αὐτῆς, ἃ εἶχον συνθέσῃ καὶ πέμψη ἄλλοτε εἰς αὐ-
τόν, ἀλλ' ἃ, παραρῶριφθέντα, εἶχον ἀπολεσθῆ.

Ἔλαβον δὲ καὶ ἐπιστολὴν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Βρασιλίας
εὐχαριστοῦντός με διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ζ'. τόμου τῶν Ἀπάν-
των μου, καὶ ποίημα ἐξαίρετον μᾶλλον διὰ τὴν ἔμπνευσιν παρὰ
τὴν γλῶσσαν, ὃ ἐκ Κερκύρας μοὶ ἔπεμψεν ὁ κ. Μαρκορᾶς, ᾧ
ἔσπευσα νὰ εὐχαριστήσω.

Τῇ 1)13 Μαρτίου τὸ ἑσπέρας παρευρέθην παρὰ τῇ Κομίσει
Ἰοριόλλα, εἰς κατ' οἶκον παράστασιν, ἧς μετέσχε καὶ ἡ θυγάτηρ
μου Αἰμυλία, συνοδευομένη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁθωνος, ἐλθόντος
ἐκ Καρλσρούης, ὅπου ἐσπούδαζεν ἤδη ὑψηλὰ μαθηματικά, ἀλλ'
ἔπρεπε νὰ διαμείνῃ ἔτι πέντε ἔτη. Ἡ δ' ἐκεῖ παροῦσα κόρη τοῦ
συγγραφέως Ἀουεοβὰχ μοὶ ἐζήτησε νὰ ζωγραφίσῃ τὴν Χαρί-
κλειαν, ὅπερ ὅμως, ἴσως οὐχὶ ἀτυχῶς, δὲν ἔγινε.

Τῇ δὲ 2)14, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ὑπουργείου
κ. Busch, ἂν ἔπρεπε νὰ προσκληθῶ εἰς τὸ διὰ τὰ γενέθλια τοῦ
Αὐτοκράτορος τῇ 10)22 παρὰ τῷ πρ. Βίσμαρκ διδόμενον ἐπίση-
μον γεῦμα, τῷ εἶπον ὅτι οὐδὲν εἶχον εἰς τοῦτο δικαίωμα πρὸς τὸ
παρόν, μ' ἀπήντησε δ' ὅτι θ' ἀφήσουν ἀνώνυμον τὴν πρόσκλη-
σιν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας, καὶ ἐτηλεγράφησα περὶ τούτου
τῷ Κουμουνδούρῳ, ζητήσας ὁδηγίας· ὁ δὲ Γραμματεὺς μου ἦν
λίαν ὠργισμένος, βεβαίως οὐχὶ κατ' ἐμοῦ, ἀλλὰ κατὰ τοῦ Πρωσ-
σικοῦ Ὑπουργείου, ἀξιῶν ὅτι δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ μὴ τὸν
προσκαλέσωσι.

Τῇ δὲ 8)20 Μαρτίου, ἐρωτηθεὶς αὖθις ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ
τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Βυλώ, ἂν πρέπη νὰ προσκληθῶ, διότι ἐμέ,
καθ' ὃ μὴ ἀνακληθέντα, πάντοτε ἐθεώρουν ὡς Πρέσβυν, τὸν
παρεκάλεσα νὰ προσκαλέσῃ τὸν Ἀργυρόπουλον, γράψας συγχρό-
νως τῷ Κουμουνδούρῳ εἰς τίνα ψευδῇ θέσιν ἐκθέτουν τὴν Ἑλ-
λάδα διὰ τῆς ἀκατανοήτου σιωπῆς των καὶ τῆς ἐπιμονῆς νὰ μὴ
ἀποφασίζωσι κατὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἕτερον τρόπον. Ἦρχοντο
δ' ἰδιωτικαὶ ἐξ Ἀθηνῶν εἰδήσεις, καθ' ἃς νῦν μὲν ὑποψήφιοι

μέλλοντες πρέσβεις ἦσαν οἱ Ρικάκης, Ζηνόπουλος, Σπάρταλης νῦν δ' ὁ διορισμός μου κατὰ θετικωτάτας ὑποσχέσεις θὰ ἤρχετο μετὰ 2 ἢ 3 ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ 10 καὶ 15 ἡμέραι παρήρχοντο καὶ τὰ πράγματα ἔμενον ἐπὶ τὸ αὐτό. Τὸν δὲ κ. Ἀργυρόπουλον προσκληθέντα εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα, ἠρώτησεν ὁ Βίσμαρκ, ἂν εἶμαι πάντοτε εἰς ἄδειαν ἢ ἂν ἀσθενῶ. Μετὰ δύο δ' ἡμέρας, εἰς γεῦμα τοῦ Πρέσβεως τοῦ Βελγίου κ. Nothomb, ὁ Πρέσβυς τῆς Ρωσσίας κ. Οὐβροῖλ μοὶ εἶπεν ὅτι ἔγραψεν εἰς Πετρούπολιν περὶ τῆς ἀπουσίας μου ἐκ τοῦ ἐπισήμου γεύματος τοῦ Βίσμαρκ, προσθεὶς ὅτι θαυμάζει, ὡς πότε θὰ ἐξακολουθήσῃ γελοία γενομένη ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις. Ἡμεῖς δέ, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τοῦ πρακτέου, ἐμηνύσαμεν εἰς τὸν οἰκοδεσπότην ἡμῶν, ὅτι τῆς ἐνοικιάσεως παραιτούμεθα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Τῇ 14)27 Μαρτίου μετέβην μετὰ τῆς Ζωῆς, εἰς τὴν δειλι- νὴν (ἀπὸ τῶν 6) συναναστροφῆν τοῦ περιφήμου αἰγυπτιολόγου Λεψίου (ἐν τῇ παραλλήλῳ τῇ ἡμετέρᾳ ὁδῷ Bendler) καὶ λίαν ἐνδιαφέροντας καὶ διακεκομένους ἀπηντήσαμεν προσκεκλημέ- νους ἐκεῖ, οἷον, ἐκ τῶν ἀρχαιολόγων, τὸν Μιχαέλην, τὸν Brunan, ἐν Μονάχῳ συγγραφέα τῆς ἱστορίας τῆς καλλιτεχνίας· ἐκ καλλι- τεχνῶν τὸν Βέρνερ, τὸν Ἰορδάν, Διευθυντὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Μου- σείου, τὸν Κολέν, λαμπρὰς ἀντιγράψαντα εἰκόνας τῶν Τανα- ραίων ἀγαλματίων, προσέτι τὴν οἰκογένειαν Thiele κτλ. Ἐκεῖ- θεν δὲ μετέβημεν εἰς τοῦ Πρέσβεως τῆς Γαλλίας, κ. Gonteau Βίγον, ἵνα συγχαρῶμεν αὐτῷ διὰ τοὺς ἀραβῶνας τῆς θυγα- τρός του μετὰ τοῦ νέου Achambeau de Talleyrand καὶ πολὺ πλῆθος εὔρομεν καὶ ἐκεῖ συνηγμένον.

Τὴν δ' ἐπαύριον ἠναγκαζόμην νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Πρίγκηπα Ἀντώνιον Ραδζιβίλλ, ἵνα συλλυπηθῶ αὐτὸν διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς του Λουίζης ἐν Καίρω, ἔνθα εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς ὁδοι- πορίαν. Λίαν ἐνδιαφέρουσα ἐπίσκεψις δι' ἐμὲ ἦν ἡ παρὰ τῷ Κόμητι Ἀρδὰχ, διακεκομένῳ ζωγράφῳ, οὗ ἔθαύμασα τὰ ἔργα ἐν ἄλλαις τὴν εἰκόνα τῆς οἰκογενείας του, καὶ τὴν τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας ἐν τῷ παραδείσῳ. Τῇ αὐτῇ δ' ἐσπέρα εἰς συνα- ναστροφῆν τοῦ Ἀουερβάχ, ἀπὴντήσα ἄνδρας ἐν τοῖς γράμμασι

λίαν διακεκριμένους, ὡς τὸν λίαν πεπαιδευμένον λοχαγὸν Gente, γράψαντα περὶ Μακιαβέλου, τὸν ποιητὴν Βοδενστέττ, πολλὰς ἔχοντα γνώσεις τῶν ἀνατολικῶν καὶ σλαβικῶν γλωσσῶν καὶ τῆς φιλολογίας αὐτῶν, ἰδίως δ' ἔξέχοντα εἰς τὴν στιχουργίαν καὶ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, καὶ ἀμίμητον μεταφραστὴν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Ποῦσκιν. Αὐτοῦ τὸ γνωστότατον ἔργον ἐστὶν ὁ Μίρζα Σαφής, ὑποτιθεμένη μετάφρασις ἐκ τοῦ Περσικοῦ, ἀληθῶς ὅμως συλλογὴ περσικῶν γνωμικῶν, εἰς στίχους σπανίας ὠραιότητος γερμανιστὶ ἐκπεφρασμένων. Οὗτος μᾶς ἀπήγγειλε δύο ἐκ τῶν ἀνεκδότων τοῦ ποιημάτων, εἰς ὃ ἦν προθυμώτατος πάντοτε, καὶ τὸ ἐν ἑξ αὐτῶν, εἰς ἀπόκρουσιν τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν τοῦ Σοπεγχάουερ συντεταγμένον, μοι ἐφάνη ἀληθὲς ἀριστούργημα. Καὶ ὁ οἰκοδεσπότης δ' ἀνέγνω ἐπίσης ἐν τῶν μικρῶν χαριεστάτων διηγημάτων του, Ἄδὰμ καὶ Εὔα καὶ τοῦτο καλούμενον, ὡς ἡ εἰκὼν, ἦν εἶχον ἰδῆ τὸ προῖ, καὶ εἰς ἠθοποιὸς ἀπήγγειλε τεχνικώτατα δύο τεμάχια ποιητῶν, καὶ ἄλλοι ἔψαλον, ἐν οἷς καὶ εἰς Δανὸς ζωγράφος Δανιστί.

Μεριμνῶν δὲ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς μου Ζωῆς, τὴν ὠδήγησα τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον, ἵνα γυμνάσῃ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς εἰς τὰ ἔργα τῆς καλλιτεχνίας, καὶ ἐκεῖ ἀπηντήσαμεν τὸν Πρίγκηπα Μείνιγγεν καὶ ἄλλους γνωστούς· τὴν δ' ἐσπέραν τὴν ἔφερα εἰς συναναστροφὴν τοῦ Πρέσβεως τῆς Αὐστρίας Κόμητος Κάρολη. Ἐκεῖ διὰ μακρῶν συνδιελέγην μετὰ τῆς Κομίσης Schleinitz περὶ μουσικῆς, εἰς ἧς τὴν γνῶσιν, ὡς οὐδεμία ἄλλη τῶν ἐν Γερμανίᾳ Κυριῶν, διέπρεπε καὶ μοι ὠμολόγησεν ὅτι ἀγαπᾷ μὲν καὶ τοῦ Beethoven τὰς συνθέσεις, τὸν Μενδελσῶνα δ' ὅτι κρίνει ὡς ἐστερημένον μεγαλοφυΐας, ἀλλ' ὅτι τὸν Βάγνερ θεωρεῖ ὡς τὸν μόνον πραγματοποιῶντα τὸ ἰδανικὸν τῶν ἀρχαίων. Ἡ οἰκοδέσποινα δὲ κυρία Κάρολη, εἰποῦσά μοι ὅτι τὴν ἐξωγράφει ὁ ἐπισημώτατος καλλιτέχνης Ρίχτερ (ὁ γαμβρὸς τοῦ Meierbeer), μὲ προσεκάλεσε νὰ μεταβῶ τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ ἐργοστάσιον κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας, ὅπερ καὶ προθυμώτατα ἔπραξα. Κατὰ τὴν ἐσπέραν δὲ μετέβην εἰς τὸ Θέατρον μετὰ τοῦ Ὄθωνος καὶ τοῦ φίλου καὶ

συμμαθητοῦ του Arthur Lima, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πρέσβεως τῆς Βρασιλίας, καὶ εἶδομεν τὴν Μεσσαλίαν, ὠραίαν τραγωδίαν τοῦ Βιλβράνδ, λαμπρῶς παρασταθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐκ Βιέννης ἐπιδημούσης ἠθοποιουῦ Walter, καὶ ἔλαβον ταύτην τὴν ἀφορμὴν ἵνα πέμψω εἰς Ἀθήνας πραγματείαν περὶ Θεάτρου εἰς τὸ περιοδικόν, τὸν Βύρωνα. Τῇ ἐπιούσῃ δ' ἔφερα τὴν Ζωὴν μετὰ τῆς κυρίας Walfen, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, φίλης δὲ τῆς Ζωῆς, εἰς τὸ μέγα κεντρικὸν Μουσεῖον, καὶ τὸ ἑσπέρας, εἰς συναναστροφὴν τοῦ Πρέσβεως τῆς Τουρκίας Ἀριστάρχου, διότι ἠναγκάσθη νὰ ἐκπληρῶ συγχρόνως καθήκοντα πατρὸς καὶ μητρὸς, τῆς Καρολίνης ἀπὸ τινος χρόνου, ἔνεκα ἐσωτερικοῦ τινος νοσήματος, κωλυμένης ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καὶ τῆς ἰδίας μὴ αἰσθανομένης δυνάμεις, οὐ μόνον ἵν' ἀπέρχηται εἰς συναναστροφάς, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ ἐξέρχηται τῆς οἰκίας, ἔνθα, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἔμενεν ἐπ' ἀνακλίντρον κατακειμένη.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου ὁ Ἰουδαῖος βιβλιοπώλης καὶ ἐκδότης Καλβέρτος μὲν ἐπρότεινε νὰ συγγράψω δι' αὐτὸν δέτομον ἱστορίαν τῆς νεοελληνικῆς Φιλολογίας, καὶ, συνταχθέντος συμβολαίου μεταξὺ ἡμῶν, ἤρχισα τὴν ἐργασίαν τῇ 25 Μαρτίου (6 Ἀπριλίου). Καὶ εἶχον μὲν κατὰ πλείστον νὰ παλαίσω δυσχερεῖων, ἰδίως κατὰ τῆς ἐλλείψεως τῶν πλείστων συγγραμμάτων, περὶ ὧν ὄφειλον νὰ διαλάβω, καὶ προσέτι τῶν εἰδήσεων περὶ τῶν νεωτάτων φιλολογικῶν προϊόντων· ἀλλὰ καθῆκον ἐθεώρησα νὰ μὴ ὀπισθοδρομήσω, ἵνα, ὅπως δήποτε, γνωστὸν τῇ Εὐρώπῃ καταστήσω, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, οὐ μόνον πολιτικῶς, ἀλλὰ καὶ διανοητικῶς ἀνεγεννήθη.

Τῇ δὲ 1)13 Ἀπριλίου, Μεγάλη Πέμπτη, ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀθηνῶν μᾶς ἀνήγγειλαν τὸ ἀποστέλεσμα ἀπαισίου δίκης τῶν ὑπουργῶν, καθ' ὃ ὁ Βαλασόπουλος κατεδικάσθη εἰς 12, ὁ Νικολόπουλος εἰς 10 μηνῶν φυλάκισιν, εἰς 3 ἐτῶν ἀτιμίαν καὶ εἰς 32000 Δραχμῶν πρόστιμον· οἱ δ' ἀρχιερεῖς, οἱ κριθέντες ὅτι διωρίσθησαν δωροδοκήσαντες, εἰς ἀπόδοσιν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν πτωχῶν τοῦ διπλοῦ τῆς δωροδοκίας. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔμελλε ν' ἀπέλθῃ εἰς Δανίαν τῇ 22 τοῦ μηνός. Δύω δὲ μετὰ ταῦτα ἡμέρας μᾶς

ἀνηγγέλθη τὸ φοβερὸν ναυάγιον τοῦ ἀτμοπλοίου Τρινακρίας κατὰ τὸν Ἀκράγαντα, καθ' ὃ ἀπωλέσθησαν ἡ κυρία Οἰκονόμου ἐκ Σπειζῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ της, ἄλλη κυρία μετὰ δύο της τέκνων, ἕτεροι δύο ἀδελφοί, ἐν ὄλῳ τριάκοντα θύματα.

Συγχρόνως δὲ μοι ἦλθεν ἡ εἶδησις τοῦ θανάτου τοῦ Σίνα, εἶδησις ἀπροσδόκητος καὶ τόσῳ μᾶλλον λυπήσασά με, καθ' ὅσον ἠγνόουν, ἂν ὁ μέγας τοῦ ἔθνους εὐεργέτης καὶ ἰδρυτῆς τῆς Ἀκαδημίας, ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἰδῆ τὸ ἔργον του συντελεσθὲν, εἶχε δ' ἀφήσῃ ἐν τῇ διαθήκῃ, τὰ πρὸς ἐξασφάλησιν αὐτοῦ.

Ἐξ ἑτέρου δὲ αἱ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Ἀριστείδου εἰδήσεις ἦσαν μᾶλλον ἡσυχαστικάι.

Τὴν νύκτα ἐκείνην (τὴν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου) ἀπέφυγα νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἀνάστασιν, ἵνα μὴ προσκληθῶ, ὡς συνήθως, εἰς τὸ ἐπίσημον πρόγευμα τοῦ Προέσβευτος τῆς Ῥωσσίας. Τῇ Δευτέρῃ ὅμως τοῦ Πάσχα παρεκλήθη εἰς τὸ γεῦμα τοῦ Προέσβευτος τῆς Τουρκίας κ. Ἀριστάρχου, καθ' ὃ μὴ ἐπίσημον, καὶ ἀπήντησα τὸν γυναικάδελφόν μου, συναρτυρωτὴν καὶ φίλον τοῦ Ἀριστείδου, ὅστις μοι διηγήθη, ὡς μόνον ἀνδραγαθία τοῦ Προίγκηπος Φρειδ. Καρόλου, ὅτι ἔδωκέ ποτε διαταγὴν ἵλη ἱππικοῦ νὰ προσβάλῃ ὠχυρωμένον τινὰ λόφον. Ὅτε δ' ὁ λοχαγὸς τῆς ἵλης τῷ παρέστησε, μετὰ σεβασμοῦ, ὅτι ἡ τοιαύτη προσβολὴ θὰ ἦτον ἡ ἀναπόφευκτος καταστροφὴ πάσης τῆς ἵλης, ὁ Ἡγεμὼν Στρατηγὸς ἀπήντησε: *Das hab' ich mir gedacht, Bitte* (Τὸ ἐσκέφθην κ' ἐγώ, παρακαλῶ) [Ἐμπρὸς !]. Καὶ ἡ προσβολὴ ἐξετελέσθη, καὶ οὐδεὶς τῶν ἱπέων ἐπέστρεψε.

Μετὰ τοῦ συντάκτου τῆς Βορειογερμανικῆς ἡμιεπισήμου ἐφημερίδος, ὅστις τὰς ἐμπνεύσεις του ἠρύετο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παρὰ τῷ ὑπουργείῳ, συχνὰς εἶχον συνδιαλέξεις, καὶ ὅτε τὸν ἐπεσκέφθην κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἵνα τὸν παρακαλέσω νὰ μνημονεύσῃ τῆς δίκης τῶν ὑπουργῶν, ὡς ἀποδείξεως τῆς μεγάλης ἐπικρατούσης ἠθικότητος ἐν Ἑλλάδι, μοι ἐξέφραζε τὴν ἰδίαν πεποίθησίν του, ὅτι ἀφεύκτως ἡ Τουρκία τάχιστα καταρῶσει· τ' αὐτὰ δὲ μοι διειπλεῖτο καὶ ὁ ἐπισκεφθεὶς με ἀνταποκριτῆς τῆς ἐφημερίδος τῆς Κολωνίας, ὁ μετὰ ταῦτα Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης γενό-

μενος. Ἄλλ' ἐγώ, εἰ καὶ μὴ ἀντιλέγων αὐτοῖς, ἐφρόνουν ὅμως ἐνδομύχως, ὅτι ἡ Τουρκία θὰ ἐξηκολούθει, πρὸς διατήρησιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας, ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῶν Δυνάμεων, ἐν ὅσῳ ἡμεῖς παντοίως δὲν ἀπεδεικνύομεν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι νὰ τὴν ἀντικαταστήσωμεν, ἐν ἀσφαλεῖ τεθέντος τοῦ μήλου τῆς ἔριδος.

Τῇ 8)20 Ἀπριλίου ὁ κ. Οὐβριλ μὲ προσεκάλεσεν εἰς τὸ μετὰ τινὰς ἡμέρας διδόμενον ἐπίσημον γεῦμά του διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Αὐτοκράτορος· ἀλλ' εὐχαριστήσας, τῷ εἶπον ὅτι δὲν δικαιούμαι νὰ ἐμφανισθῶ εἰς αὐτό. Τὸ δ' ἑσπέρας, εἰς τὸ θέατρον, εἶδον διδασκομένην τὴν Φαῖδραν τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου μετὰ μεγίστης σκηνικῆς μεγαλοπρεπείας, ἣτις, ὅμως, ἠδυνάτη νὰ συγκαλύψῃ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν δραματικῆς τέχνης καὶ τὴν ἀφόρητον μονοτονίαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Πρεσβεία

ΑΘΗΝΩΝ

Τέλος τῇ 10)22 Ἀπριλίου, ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς ἐπῆλθεν ἐξ Ἑλλάδος εἰς Δανίαν, ἦλθε τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ὑπουργείου πρὸς τὴν Πρεσβείαν, ἀναγγέλλον τὸν ἀναδιορισμὸν μου, καὶ μοὶ ἐπεδόθη εἰς τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Τότε ἔσπευσα τὴν ἐπαύριον ν' ἀναγγεῖλω τῷ κ. Oubril, ὅτι δέχομαι τὴν πρόσκλησίν του, καὶ τῇ 18)30 Ἀπριλίου παρευρέθην εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς γεῦμα ἐξήκοντα συνδαιτυμόνων. Καὶ διάφοροι δ' ἐπιστολαὶ μοὶ ἦλθον ἐξ Ἀθηνῶν, συγχαίρουσαι διὰ τὸ συμβάν, ὃ ἐκεῖ ἦν, φαίνεται, γνωστὸν καὶ πρὶν ἢ γίνῃ, ἢ δὲ ὑπὲρ πάσας δι' ἐμὲ χαρμόσυνος ἦν ἢ λέγουσά μοι (ὦ ! ἂν ἔλεγε τ' ἀληθῆ) ὅτι ὁ Ἀριστείδης ἀναλαμβάνει.

Τῇ 14)26 δέ, ἡμέρα καθ' ἣν ἐδέχετο ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀπελθὼν εἰς αὐτόν, τῷ ἀνήγγειλα, ὅτι ἀνέλαβον τὰ καθήκοντά μου, ὃ μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐπὶ τῆς συνεντεύξεως ταύτης, λαβὼν ἀφορμὴν, τῷ ἐξέφρασα τὴν πεποίθησίν μου, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ Εὐρώπη θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἡμῶν. Οἱ δὲ περὶ τὴν Αὐλήν, ὅσοι